

Čís. 2567.

»Vyhrůžka« jest opovědí zla, t. j. projevu, že pachatel způsobí sám nebo prostředkem jiného v budoucnosti osobě, již projev svědčí, újmu na právních statcích v §u 98 b) tr. zák. uvedených; poukazuje-li projev výhradně k případnému vzejití zla v době minulé, spadá pod pojem »vyhrůžky«, je-li současně opovědí zla pro budoucnost.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, Zm II 326/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Jihlavě ze dne 21. června 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku a vrátil věc nalézacímu soudu, by v rozsahu zrušení znova o ní jednal a rozhodl, přihlížeje k nezrušenému výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§u 152, 155 písm. a), 155 písm. b) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek první stolice jen, pokud uznává stěžovatele vinným zločinem nebezpečného vyhrožování podle §u 99 tr. zák., uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a), nesprávně i čís. 10 §u 281 tr. ř., námitkou, že stěžovatel mluvil jen o tom, co by se bylo stalo, kdyby byl T-a zastihl ve chvíli projevu, takže se souzený projev vztahoval na uplynulou dobu. Podle stálé judikatury zrušovacího soudu rozumí se vyhrůžkou opověď zla neboli projev, že mluvčí způsobí sám anebo prostřednictvím jiného v budoucnosti osobě, již projev svědčí, újmu na právních statcích v §u 98 b) tr. zák. uvedených. Jen za poukazu na dobu příští jest projev způsobitelným, by vzbudil v osobě, již svědčí, předpoklad, že ji (v případě určitého zachování se jejího) vzejde zlo, a jen prostředkem takového předpokladu může býti projev příčinou nebezpečí §u 98 po případě §u 99 tr. zák., totiž příčinou kolísání vůle osoby, již projev svědčí, zda se má v určitém směru zachovati určitým způsobem (§ 98), po případě příčinou zneklidnění duše této osoby (§ 99 tr. zák.). Volnost rozhodování se vůle dotčené osoby a její duševní klid nejsou a nemohou býti nikterak rušeny, poukazoval-li projev výhradně k případnému vzejití zla v době minulé neboli bylo-li projevem po době té, kdy se vůle dotčené osoby již byla rozhodla a uskutečnila v určitém směru mluvčímu nemilém, toliko sděleno, že by se byl mluvčí v době před projevem aneb i, dozví-li se dotčená osoba o projevu teprve později, v době projevu zachoval způsobem, právním statkům dotčené osoby škodlivým, kdyby v době té, tedy v době minulé byl měl možnost zachovati se způsobem tím, zejména po případě, kdyby se v té době minulé setkal s dotčenou osobou. Takový k minulosti se vztahující poukaz na nebezpečí, ve kterém dotčená osoba byla a z něhož náhodou vyvázla, může však býti současně i pouka-

zem, že osoba ta v obdobném nebezpečí přístě bude, neboli opovědí zla pro budoucnost. Zda takovým poukazem na dobu příští (opovědí budoucího zla) jest sdělení k minulosti se vztahující, jest věci výkladu souzeného projevu, takže výrok o tom spadá do oboru skutkově zjišťovací činnosti, jež jest výhradně úkolem soudu nalézacího.

V napadeném rozsudku soud tomuto svému úkolu v naznačeném směru nedostál. Rozhodovací důvody zjišťují toliko, že stěžovatel řekl: »K., řekni T-ovi, ať mi kluka nehoní, měl štěstí, že jsem ho nezastihl, jinak bych mu byl dal pět a dvacet«, že projev ten stal se v nepřítomnosti T-a vůči jeho hospodáři K-ovi, že byla tato »vyhrůžka« pronesena ve zlosti, že kromě toho měl stěžovatel k jejímu případnému uskutečnění pohotově suk a že jen náhodou, že totiž »ohrožený« nebyl zastižen, nedošlo k jejímu uskutečnění. Těmito větami je zjištěn toliko smysl a význam projevu jako sdělení, že T. byl v době před tím, než se o projevu dověděl, tedy v době minulé v nebezpečí újmy na tělesné nedotknutelnosti, snad i neporušenosti. Avšak není ani v nich, ani na jiném místě rozsudku uvažováno o tom, tím méně zjištěno, zda projev byl současně i opovědí obdobného zla pro budoucnost, takže zákonný znak vyhrůžky nedošel ve výkladě souzeného projevu skutkového opodstatnění a výrok, jímž byl přes to podřaděn pod ustanovení Šu 99 tr. zák., spočívá na nesprávném použití zákona. Proto bylo stížnosti vyhověti a onu část výroku o vině z důvodu Šu 281 čís. 9 písm. a) tr. zák. jako zmatečnou zrušiti. V důsledku toho jest zrušiti též výrok o trestu a výroky s tím související, vyjímajíc výrok o nárocích a útratách soukromého účastníka, jejichž podkladem jest výhradně nezrušený výrok o zločinu podle §§ 152, 155 písm. a), b) tr. zák. Jelikož není ve zrušeném rozsudku a důvodech jeho zjištěno ani, že projev byl opovědí zla pro budoucnost, ani že jím nebyl, nelze rozhodnouti ve věci samé, nýbrž dlužno ji vrátiti nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení. Proto bylo podle Šu 5 zákona čís. 3 ř. zák. na rok 1878 za souhlasu generálního prokurátora o stížnosti rozhodnuto ihned v zasedání neveřejném.

Čís. 2568.

Podkladem pro rozhodnutí sporu o příslušnost (§ 64 tr. ř.) jest usnesení radní komory, nikoliv vyšetřujícího soudce.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1926, Nd II 160/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy, předložené mu zemským trestním soudem v Brně k rozhodnutí záporného sporu o příslušnost, s nařízením, by, ježto nejde jen o příslušnost k provedení přípravného řízení, nýbrž o příslušnost k provedení trestní věci vůbec, o otázce příslušnosti, o níž usnesení učinil prozatím jen soudce vyšetřující, usneseno bylo v povolaném sboru soudním, a teprve, jestliže tímto usnesením nebude kompetenční spor odstraněn, by spisy byly k rozhodnutí ve smyslu Šu 64 tr. ř. znovu předloženy.